

Aage Fogh: Efter at have overværet forhandlingerne i går finder jeg det ikke upåkrævet at referere formålsparagraffen i arbejdsløshedsloven for det høje ting — jeg beder om tilladelse til et kort citat. I arbejdsløshedslovens formålsparagraf står der:

„Ved en arbejdsløshedskasse forstås en forening af personer, der som lønarbejdere er knyttet til et eller flere bestemte fag indenfor handel, kontorvirksomhed, industri, håndværk, landbrug, bevarternæring, transportvirksomhed og jordarbejde og har sluttet sig sammen for ved bestemte bidrag at sikre hverandre gensidig hjælp i tilfælde af arbejdsløshed.“

Det er altså et særdeles smukt formål, arbejdsløshedskasserne er samlet om, nemlig at støtte arbejderhjemmene imod den nød og ulykke, der overgår dem, hvis arbejderne uden forsikring kommer ud i arbejdsløshed. Jeg finder anledning til at gøre den bemærkning, at det er så smukt et formål, at det meget vel også skulle kunne finde tilslutning fra alle de kristelige. Det må efter mit skøn beklages, at den strid, der her er kommet frem, er kommet netop på det foreliggende grundlag, og jeg vil tro, man med rette tør sige, at det i hvert fald ikke er noget godt grundlag for de kristelige at føre strid på blandt danske arbejdere. Jeg har med stor interesse lyttet til de ting, der kom frem i går, og jeg vil gerne sige, at hvis der foreligger beviser for, at der fra arbejdsløshedskasserens side er foregået misbrug eller overgreb overfor medlemmerne, så ønsker jeg, at vi i et udvalg får klar besked herom. For hvis noget sådant er sket, er det klart i strid med lovens bogstav. Formålsparagraffen er der efter mit skøn ingen, der kan tage fejl af, den er ikke til at misforstå. Altså, hvis den omgås, og hvis der sker ting, som ikke må ske, må vi have det at vide i et udvalg for at kunne tage stilling til det. Jeg regner derfor også med, at der vil blive nedsat et udvalg, hvor vi kan få alle oplysninger til meget grundig behandling.

Det, det kommer til at dreje sig om, er jo det rent principielle: om den ordning, vi nu har haft gennem en længere årrække, hvor arbejdsløshedskasserne er opdelt fagvis, skal opretholdes, eller vi skal have en anden form for arbejdsløshedskasser, den, som man kender — vistnok det eneste tilfælde — fra den kristelige kasse, hvor man ikke opdeler efter fag, men hvor man ind-

drager alle arbejdere, og såvidt jeg ved også arbejdsgivere, fra hele landet.

Det er jo ikke noget nyt, det forslag, venstre her har stillet. Vi stod overfor det også i 1946, da den daværende socialminister Søren P. Larsen stillede forslaget. Han trak det tilbage ved udvalgsbehandlingen, fordi han ikke kunne finde grundlaget for en praktisk ordning, når kassen skulle virke på lige fod med de andre. Jeg må derfor have lov til at gå ud fra, at når det ærede medlem hr. Sønderup, som jo siden den tid har indhøstet erfaringer ovre i ministeriet, nu stiller et forslag, der er ganske enslydende med det, der ikke gik igennem i 1946, så vil han i udvalget kunne anvise de veje, man skal gå for at finde en praktisk ordning for denne arbejdsløshedskasse.

Vi fra vor side ønsker så frie forhold som muligt, og vi er derfor villige til at drøfte enhver tanke, der kan komme frem, ændringer, der kan skabe bedring i de nuværende forhold. Men vi er ikke villige til at indføre enhver ændring uden først at være klar over, hvordan den vil virke overfor det store og for vort samfund uhyre vigtige spørgsmål, vi her står overfor.

Angående årsagen til striden har også jeg lyttet til de forklaringer, der er givet, og jeg tror ikke, jeg siger det for stærkt, når jeg påstår, at det var meget uklogt, de fem mand blev afskediget. Der er imidlertid givet forskellige forklaringer, og jeg vil derfor forbeholde mig i udvalget at stille en række spørgsmål til belysning af problemet. Den højtærede arbejdsminister sagde i går, såvidt jeg forstod det, at der på daværende tidspunkt oppe i distriktet havde været betydelig arbejdsløshed indenfor Dansk Arbejdsmands Forbund, men den højtærede minister sagde ikke noget om — såvidt jeg forstod det, jeg har ikke haft tid til at læse referatet, hvis det er kommet —, at der var antaget andre arbejdere i stedet for de afskedigede. Det ærede medlem hr. Fibiger sagde udtrykkeligt, at der ikke var antaget andre arbejdere. De fem mand er afskediget, det er en kendsgerning, men det siges altså, at der ikke er antaget andre, og i så fald vil man kunne klare det ved at ansætte dem igen. Hvis det er rigtigt, at andre ikke er ansat, synes jeg i det hele, forholdet ligger noget anderledes, for hvis der ikke er antaget andre, må begrundelsen vel være, at der ikke har været arbejde til de afskedigede. Jeg tror, at både det ærede medlem hr. Fibiger og jeg kan være enige om, at det ikke kan være sådan, at en mand, der er